

Einde van het Internationaal Monetair Front

2013/26
24 | 06 | 2013

MENSEN

WELVAART

BESCHERMING

Etienne de Callatay

Senior Fellow

Nieuwe donderslag bij heldere hemel voor de overheersende visie op het economische beleid. In januari was er Olivier Blanchard, chief economist bij het Internationaal Monetair Fonds (IMF), die stelde dat de invloed van de besparingen op de economische groei verkeerd werd ingeschat. Voordien had hij al in twijfel getrokken of een inflatiedoel van maximaal 2% moet worden nagestreefd. Dan was er de studie van Reinhart & Rogoff, die aangaf dat bij een overheidsschuld van meer dan 90% van het bruto binnenlands product (bbp), de economische groei veroordeeld was om te dalen. In april bleek die studie een rekenfout te bevatten. Begin juni werd de visie van

het IMF over de herstructurering van de Griekse overheidsschuld bekendgemaakt, een ronduit dissonante visie ten opzichte van die van de Europese Commissie. Er is dus op zijn minst een barst in de samenhang van de Trojka, die naast de twee bovenvermelde instellingen ook nog de Europese Centrale Bank (ECB) bevat. Voor zover de 'Washington consensus' al bestaan heeft, die de globalisten bekritiseerd hebben, ze lijkt nu wel definitief voorbij.

Dat de leden van de Trojka hun meningsverschillen zo ten toonspreiden, heeft een negatieve invloed op het vertrouwen. De mensen willen geloven dat de economen het eens zijn over wat moet gebeuren om de crisis te bestrijden

“

Oogkleppen kunnen nuttig zijn op de renbaan, maar ze ontnemen het paard een ruimer zicht op zijn omgeving en dat zicht kan hem het leven redden.

”

en dat het enkel een kwestie van tijd en politieke moed is om dat gemeenschappelijke programma ten uitvoer te brengen. Zeggen dat ze het daarover niet eens zijn, kan de hoop op een herstel

van het vertrouwen van de economische actoren doen uitstellen. Toch moeten we blij zijn met het debat dat nu binnen en tussen de internationale instellingen gevoerd wordt. Een Franse presidentskandidaat zei onlangs: “als we allemaal hetzelfde denken, betekent dit dat we niet meer denken”. Zo ook kunnen wij in verband met de Trojka zeggen: “als drie personen hetzelfde denken, zijn er twee die niet denken”. Oogkleppen kunnen nuttig zijn op de renbaan, maar ze ontnemen het paard een ruimer zicht op zijn omgeving en dat zicht kan hem het leven redden. Om duurzaam te zijn, moet het vertrouwen niet komen van een schijnbaar eensgezinde mening, maar van een goed onderbouwde consensus.

Zonder te bepalen wie politiek gezien gelijk heeft, het IMF of de

Europese Commissie, moeten we toegeven dat de kritiek van het IMF in verband met de redding van Griekenland steek houdt. In een recente evaluatie stelt het IMF dat het voor Griekenland beter was geweest als de herstructurering van de overheidsschuld niet was uitgesteld, zoals nu gebeurd is. Er werd met het spookbeeld van besmettingsgevaar gezwaaid om de onvermijdelijke kwijtschelding van een deel van de Griekse schulden uit te stellen. De tijdswinst was in het voordeel van de bevolking van andere kwetsbare landen van de eurozone, die anders het risico liepen dat hun binnenlandse rente hoog zou oplopen. Maar de tijdswinst speelde ook in het voordeel van de private schuldeisers van Griekenland, in de eerste plaats van de banken en de verzekeringsmaatschappijen van landen als Frankrijk en België. Zij kregen de tijd om een deel van hun posities aan de overheden te verkopen tegen - weliswaar lagere - maar toch betere prijzen dan zij in het geval van een schuldherschikking hadden kunnen krijgen.

Het is niet de enige voorkeursbehandeling voor de grote spelers van de financiële sector, van wie de fouten en zwakheden door de crisis zijn blootgelegd. Er is ook de overheidswaarborg van 100.000 euro voor deposito's en de ins-

chikkelijkheid waarmee aandeelhouders en schuldeisers van die actoren bejegend zijn, ondanks de waakzame houding van de Europese Commissie. We moeten ook rekening houden met de winsten die ontstaan zijn omdat de overheden zich niet rechtstreeks bij de ECB mogen financieren. Dankzij dat dogma kunnen de banken het geld dat zij bij de ECB opnemen, opnieuw aan de overheden uitlenen verhoogd met een marge. Bovendien stelt de ECB minder eisen op het vlak van zekerheden.

De crisis was vernietigend voor

de financiële sector en niemand is gebaat bij een financieel systeem dat in zak en as zit. De huidige oproepen om meer krediet te verlenen, bewijzen dat. We moeten net als het IMF kunnen erkennen dat we fouten hebben gemaakt en dat die winnaars en verliezers hebben gegeven. Die les overtreft de omvang van de financiële crisis.

Etienne de Callatay

Senior Fellow aan het Itinera Institute

Verschenen in De Tijd van 14/01/2012

Voor duurzame economische groei
en sociale bescherming

ONAFHANKELIJKE DENKTANK

KLARE IDEEËN, KLAAR VOOR ACTIE

Itinera Institute VZW

Leopold II Laan 184d B-1080 Brussel
T +32 2 412 02 62 - F +32 2 412 02 69

info@itinerainstitute.org
www.itinerainstitute.org

Verantwoordelijke uitgever: Marc De Vos, Directeur